

HASAN ÖZTOPRAK

Beyoğlu
Sevgilim

ROMAN

Remzi
Kitabevi

(1604/1954)

Beyoğlu
Sev
gilim

HASAN ÖZTOPRAK 1957 yılında İstanbul'un Balat semtinde doğdu. Çocukluğu ve gençliği bu semtte geçti. Şimdiki adıyla MÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden (Şişli Siyasal) 1982 yılında mezun oldu. Edebiyatla şiirle başladı. İlk şiirleri 1985 yılında *Yönelişler* dergisinde yayımlandı. Aralarında *Düşler*, *E*, *Göçebe*, *Gösteri*, *Mukavemet*, *Notos*, *Öteki Eleştiri*, *Sarmış*, *Sincan İstasyonu*, *Varlık* gibi dergilerin bulunduğu pek çok dergide şiir, öykü ve yazıları yayımlandı. İlk şiir kitabı *O Hayalle Kal* 1991 yılında çıktı. *İblis*, *Düşler*, *Göçebe* ve *E* dergilerinin kurucuları arasındadır. 1990-2007 yılları arasında yayın sektöründe idari ve editoryal görevlerde bulundu. Bu süreçte üç yüzden fazla kitabın editörlüğünü yaptı. 1995 yılında arkadaşlarıyla birlikte kurduğu *Göçebe* adlı dergide, ortalama şiir beğenisini eleştirerek avangart bir şiire yöneldi. 2003 yılından sonra şiir dışındaki diğer yazın türlerine, özellikle romana ilgi gösterdi. Öyküler ve denemeler yazdı. Romanlarında, Türkiye'nin siyasal ve toplumsal yapısını yakın tarih ekseninde ele alırken, psikolojik bir fenomen olarak insanın yalnızlaşmasını işledi. 12 Eylül sürecinde bireyin sorunlarını irdelediği iki romanı *Devamı Hayat* ve *Hakikatin Ölümü*, araştırmalara konu oldu ve üniversite ders kitaplarına girdi. *Hakikatin Ölümü* adlı romanı sinemaya aktarılmak üzere senaryo hâline getirildi. Yarı zamanlı olarak İstanbul ve Foça'da yaşıyor.

Eserleri:

Şiir: *O Hayalle Kal* (1991), *Sanırım Hiçbirimizin Fark Edemediği Bir Sarsıntı Oldu* (1993), *Ağıtlar* (1996), *Ey Aşk! Anlayanlar* (İlk üç kitap bir arada, 1999), *Kırklar Kitabı* (2002), *Toplu Şiirleri* (2013), *Kusursuz Gece* (2017), *Hepimiz İçin Cehennem* (Seçme Şiirler, 2021)

Roman: *İmkânsız Aşk* (2003), *Devamı Hayat* (2004), *Hakikatin Ölümü* (2006), *Kaderin Bir Cilvesi* (2016), *Senin Meliha* (2021), *Hayat Sokağı* (2023), *Beyoğlu Sevgilim* (2025)

Çocuk: *Parlayan Ay'ın Şarkısı* (2020), *Sonsuz Mutluluğun Peşinde* (Özlem İşbilir'le beraber, 2021)

Anı/Monografi: *Draman Hatırası* (2009)

Araştırma/Tarih: *İstanbul'un 72 Milleti* (2013)

HASAN ÖZTOPRAK

Beyoğlu
Sev
gilim
ROMAN

Remzi Kitabevi

BEYOĞLU SEVGİLİM / Hasan Öztoprak

© Remzi Kitabevi, 2025

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Özlem İşbilir

Son okuma: Sevrin Uysal

Özgün kapak görseli: Çağdaş Erçelik

Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2232-3

BİRİNCİ BASIM: Mayıs 2025

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Bu romanı yazma sürecinde
hep yanımda olan, bana güç veren
hayat arkadaşım ve editörüm
Özlem İşbilir'e...*

Bu roman, Beyoğlu'nun 90'lı yıllardaki değişimine minimal açıdan ve kahramanlarının izleğinden bakan kurgusal bir eserdir. Ancak karakterler, yan karakterler ve gerçek mekânlarda geçen hikâyeler her ne kadar kurgu olsa da bir yandan hakikati de yansıtır. Çoğu mekânın ve artık aramızda değilseler bile Beyoğlu'yla simgeleşen adlarıyla değerli olan, hikâyenin gerektirdiği bir karakter olmasa da saygı gereği orada olan kimi gerçek kişilerin adları değiştirilmemiştir. Söz konusu kişilerin ve mekânların hikâye içinde yer alırlarında zaman kaymaları olmuş olabilir. Bunları okuyucunun mazur göreceğini umuyorum.

H. Ö.

AGDARCEIT

*Sabah beri bir kaybolup bir görünen güneş,
Taksim tarafına geçince bulutları büsbütün
aralayıp ışığını tam üstüme düşürdü.*

ENTEL AHMET

BÖLÜM 1.1

İstanbul'un gelgitli havasının, kendisi gibi beni de bir o yana bir bu yana savurmaya başladığını hissettiğimde daha çocuktum. Özellikle lodosun estiği günlerde şehrin gri ve boğucu hâle bürünmesi ruhumu karartır, kafamın içini uğursuz düşüncelerle doldururdu. Hayat yolumun olağan gidişini değiştirip Beyoğlu'na yeniden bağlanmamı sağlayacak tesadüfler işte tam böyle lodoslu bir hafta sonuna denk geldi.

Cuma akşamı başlayan rüzgâr delicesine esmiş; ertesi sabaha puslu, karanlık, yağmurlu bir hava bırakmıştı. İşim gereği tan vakti evden çıktığımda hâlâ yağan yağmur, rüzgârın şiddetiyle yüzümde âdeta kamçı gibi şaklıyordu. Havanın kasaveti ruhuma yansımış, içim sıkıntı ve hüznle dolmuştu. Ayaklarım beni geri

geri götürse de cumartesi gününün işe yansıyacak bereketini kaçırmak istemiyordum. Lakin bezgin ruh hâlimin tek nedeni bu değildi. Önceki gün keşfettiğim ve gece boyu elimden düşüremediğim, kendi hikâyeme denk düşen muazzam romanın satırlarının da hâletiruhiyemi etkilemiş olması muhakkaktı.

İşimin başına geçtikten epey sonra sabahın serinliği kayboldu. Her ne kadar etrafa insanı bezdiren, o nefretlik nem hâkim olsa bile, güneşin bulutların arasından yüzünü göstermesi yorgun ruhuma şifa oldu, bütün hüsnüniyetimle güne başlamamı sağladı.

Üstelik o gün, ülke için acı verici bir olayın yıl dönümüne rastlıyordu. Öğleye doğru lodos yerini hafifçe esen poyraza bırakıp puslu karanlığı az çok dağıtınca keyfim yerine geldi. Geceden kalma baş ağrım anında geçti. İçimdeki, ara sıra kendini öne çıkaran kötümser adamı tamamıyla defedip tam sevdiğim gibi bir sonbahar gününü karşılamaya koyuldum.

Erken saatlerin yoğunluğu geçmiş, tezgâhımın biraz ötesine koyduğum, sinemacıların yönetmen koltuğu dediği cinsten sandalyeme oturmıştım. Cuma akşamı başlayıp yarıladığım kitabı okuyor bazen de okumaya ara verip etrafa bakınıyordum. Yıllardır süren okuma alışkanlığım, önceleri müstehzi bulduğum için –ki o amaçla konulmuştu– kabullenmediğim, bilahare alıştığım hatta sevdiğim Entel lakabını kazandırmıştı bana.

Sabah beri arada kaybolup tekrar görünen güneş, Taksim tarafına geçince bulutları büsbütün aralayıp ışığını tam üstüme düşürdü. Kitabı ayracı arasına koyarak kapattım. Özenle tezgâhın altına yerleştirdim. Biraz önce verdiğim bir tam simidi mideye indirdikten sonra pineklemeye geçen İstiklal Caddesi'nin meşhur köpeği, vefakâr eşlikçim Kara Murat, kafasını hafifçe kaldırıp önce teşekkür babında bana, bilahare benim baktığım yöne doğru dönüp havladı. Ardından tekrar ön bacaklarının üzerine yatıp uykusuna devam etti. Hayatıma şükrederrek, Samsun paketinden ilk sigaramı çıkarıp yaktım.

Hafta sonuna rağmen, darbenin on ikinci seneidevriyesi olması hasebiyle sağda solda bekleyen toplum polislerini hesaba katmazsak, İstiklal Caddesi kalabalık sayılmazdı. Oysa hava tam da gezinti havasına bürünmüştü. Kafamı gökyüzüne çevirip içime çektiğim dumanı yukarı doğru üfledim. Sanki ben üfleyince bulutlar tamamen dağılacak, gün hepten aydınlanacaktı.

Sigarayı bitirip okumaya geri dönmek için hamle yapmıştım ki delikanlının biri, elinde bavulu ile oflayıp puflayarak İlk Belediye Caddesi'nin İstiklal Caddesi'yle birleşen köşesinden belirdi. O an, bir film sahnesi gibi göründü gözüme. Genç adam meraklı bakışlarını, tam karşısındaki Cer Binası'nın fallusu andıran bacasına çevirmiş hâlde durup bekledi. Anadolu'dan iş aramak için gelmiş bir gariban diye aklımdan geçirip acıyan gözlerle delikanlıya baktım.

* * *

İstiklal Caddesi yaklaşık iki yıl önce trafiğe kapatılmıştı. O zaman, esnafın çoğu müşteri kaybedeceğini varsayarak buna kahretmiş, “İn cin caddede çift kale maç yapar, biz de oturur seyrederez,” demeye getirmişti. Sonra da güya uyanıklık yapip malını mülkünü devrederek caddeden çıkmışlardı. İlk düşündükleri gibi oldu, esnaf bir süre sinek avladı, ne var ki işler sonra farklı gelişti ve Beyoğlu'nun dönüşümü başladı. O vakit bu işin plan dâhilinde yapıldığı ve genel bir tadilatın parçası olduğu anlaşıldı. Dükkânını devredip gidenler saç baş yoldu.

Diğer saç baş yolanlarsa değişimin üstünkörü olmasını planlayan zat-ı muhteremlerdi. Onlar da denklemi yanlış kurdular ve tabiiyetiyle semtin mazisinden gelen bir tavrın oyunu bozacağını, değişim rüzgârının fırtınaya döneceğini hesap edemeyerek, istemedikleri bir ruh hâlinin Beyoğlu'na yerleşmesinin nedeni oldular. Semt, anında farklı kültürlerle, farklı yaşam tarzlarına kapı açıp ev sahipliği yapmaya başladı; tıpkı kadim zamanlarda olduğu gibi. Kimi esnafın terk ettiği mekânlar tekrar

açıldı, keza ambiyansa uygun düşen yeni esnaf figürleri ortaya çıktı. Kalanlardan kimileri çaresizce değişime ayak uydurma gayreti içine girdi. Böylelikle eskiyle yeni harmanlanıp “hilkat garibesi” bir ruh hâli, şehrin orta yerine fırlatıldı. Aynı atmosfer, daha yeni model mekânlarla o mekânlara ait insan tiplerinin ortaya çıkmasının vesilesi oldu.

Kafe, bar, restoran, meyhane ve zaman zaman hepsi iç içe geçmiş bir biçimde açılan bu yerleri biz eskiler önce yadırgadık. Bizden eskiler de, “Fazlasını kaldırmaz paşam, tek tek hepsi iflas eder, kısa zamanda kapanır,” dedi. Beyoğlu hepimizi yanılttı hatta tam aksi gelişmeler yaşandı. Bizim yadırgayıp iflas eder diye beklediklerimiz bayağı yol aldı, yol alanların çoğu zengin oldu. Aynı zaman dâhilinde Anadolu’dan ve İstanbul’un taşrasından ne kadar boşa gezer, işsiz genç varsa akın etti. Bunların da bazıları heba oldu, bazıları patron.

İşte uzun zamandır yüzünü pek göstermeyen, özellikle üst muhitten efendiler tarafından içten içe desteklenen değişimin sonucunda öyle bir ateş yakıldı ki harlayan ateşin etrafında her cinsten zevatın toplanması gecikmedi. Bizim burada konu edeceğimiz sanatçı taifesi karanlık günlerde ortalıkta fazla dolaşmaz lakin tek tük hep olurdu. Lebon Pastanesi’nde, Markiz’de oturur, Krepen Pasajı’nda demlenirdi. Beyoğlu, Galata, Pera... bu isimler onların arasında daima büyüüydü. Demem o ki büsbütün çoğaldılar; dersin ülkenin bütün şuarası, edibi, sanatçısı buraya yerleşti. Daha ziyade erkekler için kullanılan “solcu aydın” denilen yeni bir karakterin ortaya çıkması ise işleri bayağı karıştırdı. Bunlar genellikle İstiklal’in arka sokaklarındaki meyhanelerle, kaldırıma tabure atmış çay ocaklarına konuşlandı. Gerçi çok geçmeden halkın “entel barı” dediği yerlere terfi ettiler. Çoğu, gördüğüm kadarıyla, parkalarını üstünden çıkarırsa dahi Stalin bıyıklarıyla vedalaşamamıştı. Ardından gelen solcu kadınlar ise tam o sıra feminist olmaya meyletti. Fakat solcu aydın denilen erkeklerin kadınlara engel olmaya çalıştığı hat-

ta şöyle söylediği kulağıma kadar geldi: “Bunu parti meclisinde tartışalım yoldaşlar, karar çıktığı takdirde hepimiz feminist oluruz.”

Bu hep böyle sürmeyecek, bir vakit geçince feminist kadınlar solcu erkeklerle aralarına mesafe koyup bağımsızlıklarını ilan ederek erkekçe buldukları her şeyi bırakacaktı. Solcu erkekler de feminist kadınlar kendilerini terk edince ardı ardına Stalin bıyıklarını kesecek ve sanacaklardı ki erilliklerinden bıyıklarını kesince kurtulacaklar.

Gerçi şunun hakkını verelim: denilene göre bunların bazı- sı cuntacılardan kaçıp ya saklandıkları delikten ya da kamufle oldukları şirketlerden çıkıp gelmiş, yukarıdaki eleştiriyi hak etmiş kişiler olsa da, önemli kısmı cunta dönemi boyunca illegal pozisyonlarda kalıp, karınca kararınca mücadele edenlerle uzun süreli hapis hayatının ardından geri dönenlermiş. Konuya vâkıf olanlar yukarıda sayılanları hafifletici sebep saymış. Bizim gibi halk tabakasından gelenlerinse olan biteni ayırt etmesinin mümkünatı yokmuş.

Beyoğlu’na nasıl gelmişler, orada ne arıyorlar diye soracak olursanız; bu mevzu benim ne alakama mazhar olmuş ne de bilgim dâhilindedir. Ben safiyane ve iyi niyetle Beyoğlu’nun değişimi süreklilik arz ettiği, kendi değişirken onları da değiştirmekten geri kalmadığı ve de bütün olan bitenler gözlerimin önünde cereyan ettiği için bu bahsi açtım. Pek tabii bilinsin istedim ki anlatacağım hadiselerin üstünde onların heyulası dolaşiyor.

Bugün hâlen daha arka sokaklara göz attığınızda silüetlerinin bir köşede görüldüğünü, hatıralarının size göz kırptığını görebilirsiniz. Zira değişimin başlayıp büyüdüğü o senelerde ardı ardına açılan yeni tip kafe ve barlarda; Asmalı’da, Nevzade Sokak’ta, Balık Pazarı’yla Çiçek Pasajı’ndakiler başta olmak üzere, eskiden beri var olan veyahut sonradan pıtrak gibi çoğalan meyhanelerde bunlar cirit atardı. O meyhanelerin en mühimi de bildik gazetenin adından mülhem bir meyhaneydi... Cunta

döneminde aynı gazeteyi sektirmeden, hatta çaktırmadan alıp, iş güç derken okuyamasa bile “devrime hizmet etmenin” onuru ve gururuyla rahat yataklarında deliksiz uyuyanlar, aynı ruh hâli içinde kadeh tokuşturup kafayı bularak hizmetlerine devam ettiğini sanıyordu. O günler, “rakı masasında devrim yapmak” deyimiyle birlikte Ahmet Kaya’nın *Yorgun Demokrat* şarkısının ortaya çıktığı günlerdi.

* * *

Okumaya geri dönmüş, henüz saniyeler geçmişti. Güneş, üfürüğüm işe yaramışçasına, yüzünü bütünüyle gösterdi. Önce bedenimi akabinde ruhumu ısıtınca içim daha fazla coşkuyla doldu. Ancak kafamı kitaptan kaldıramadım. Güneş ışıkları gözümü kör edecek diye değil, yazarın efsunlu cümlelerinden kendimi alamamam yüzünden. Özellikle, romanın zengin, tahsilli, kalbi kırık kahramanının şu söylediklerine takılıp kaldım:

Sırtımı duvara verirsem hatıraların peşimi bırakmasını sağlayacağımı sanıyordum. Ne aptalmışım! Hatıraların karartılacağına inandım, böylece onlardan kurtulacağıma... Yanıldığımı gençliğim elden gidince fark ettim. Kabullenip, bir parçam olduğu hakikatini kavrayabilseydim şayet kendim de hâlâ hayatın parçası olurdum. Gerçeği, kör olmayıp önceden görebilseydim, belki o zaman acılarım bu kadar derin olmayacak belki hayatı farklı yaşayacaktım. Şimdi anlıyorum ki hatıralar bizi biz yapan en önemli parçalarımızdan biriymiş. Reddetmek yerine kucaklamak, şüphesiz, hayatın anlamını daha iyi kavramamıza ve geleceğe daha umutla bakmamıza yardımcı olurdu.

Neden sonra memnuniyetle başımı yeniden yukarı kaldırdım. Granit taş döşemelerinin nezaketle gün ışığını yansıtarak bana göz kırptığını içim saadetle dolarak izledim. Bavullu delikanlı, film donmuş gibi, hâlâ aynı yerde aynı vaziyette duruyordu. Çok geçmeden o da yüzünü göğe doğru çevirip sigarasından

çektığı dumanı yukarıya üfledi. Huzurla şaşkınlık arasında bir yerdeydi. Belli ki alışık olmadığı İstiklal Caddesi'nin bu uç noktasındaki, benim için alelade olan ve aynı yeknesaklıkla akıp giden hayata akıl erdirmeye çalışıyordu.

Biraz önce kırmızı tramvay gelmiş önümde durmuştu. Caddenin diğer ucunda bulunan Taksim Meydanı'na gidecek olan aceleci yolcularla meraklı turistler kapı açılınca hücum edip tramvayı doldurdu. Vakti gelince de, yazarın dediği gibi söylersem, "karizmatik vatman" tramvayın çanlarını üç kez çalıp eğilerek akordiyon kapıyı kapatacak, araç Taksim Meydanı'na doğru ağır aksak yola çıkacaktı. O sıra oyuncu mu bedavacı mı olduğu belli olmayan birkaç esmer tenli velet aniden ortaya çıkıp tramvayın basamaklarına kendilerini atacak, vatman bu inatçı çocuklara (azarlamayı bir haylidir bırakıp onların da aynı hayat oyununa dâhil olduğunu anladığından) gülümseyerek bakacaktı.

Tramvaydan inen yolcuların masal âlemindeki gezintileri, dünyanın en kısa ve en eski metrolarından Tünel'in içinde ve Galata Kulesi'ne inen, köşesinde şimdi müze olan yılların Mevlevihane'sinin bulunduğu, bugünkü gibi çoğunluğu turistik eşya satıcılarının değil, çalgı satan dükkânların karşılıklı olarak yana dizildiği Galip Dede Caddesi boyunca sürerdi.

Tünel denilen garip oyunu, İstiklal Caddesi'ne bakan, önünde yıllarımı geçirdiğim istasyonunda aksiyon hiç bitmezdi. Tramvay kısa zaman aralıklarında gider gelir, yolcularını indirir, bindirirdi. Potansiyel müşterilerimin pek çoğu onlardı. Hafta içinde bölgede oturanları sabah iş yerlerine, akşam evlerine taşıyan vagonlar, hafta sonları ve tatil günlerindeyse Karaköy'den iğne atsan yere değmeyecek şekilde kalkar, yolcularını İstiklal'e boşaltırdı. Yolcuların çoğu, İstanbul'un uzak mahallelerinden Beyoğlu'nun yeni hâlini merak edip, hafta sonu tatillerini vitrinlere baka baka ileri geri dolaşarak İstiklal'de geçirmek için gelen, acıkınca ucuzcu büfelerden döner ekmek veya ıslak hamburger alıp karınlarını doyuran, akşam olunca aynı yoldan geri

dönüp yorgunluklarını, keza kafa karışıklıklarını gidermek için televizyonlardaki ucuz eğlence programlarını, basit fakat samimi mahalle dizilerini izlerken uyuya kalan meraklı emekçilerle onların eşleriyle çocuklarıydı. Karaköy'den gelenler vagonu boşaltınca diğer taraftaki kapılar açılır, ötekilerden daha kararlı, onların yüzde onu kadar insan topluluğu kendilerini aşağıya taşıyacak dünyanın en kısa yolculuğu için yerlerini alırdı.

Bir asrı aşkındır devam eden bu devridaim hâlen aynı biçimde sürer, gün boyu onlarca kez tekrarlanıp durur. Tramvayın her geliş gidişinde Metrohan'ın güvercinleri havalanıp bazen hemen bazen de küçük bir tur atarak yeniden saçaklardaki yerlerini alır. İçlerinden bir ikisi yiyecek bulmak umuduyla caddeye konsa bile gelen geçenden ürküp tekrar havalanır.

Sabahın köründen akşam yediye, gözlerim tutkuyla bir romanın satırlarına bağlanmamışsa, şayet, yıllarca bu ritüeli izledim. Gelip geçenleri seyrederken, onların arkalarında bıraktığı veya peşlerine düştüğü hikâyeleri merak edip durdum. Seneler içinde İstiklal Caddesi'ndeki insan tiplerinin değişimine çok tanıklık ettim: Alışık olmama rağmen, Beyoğlu'nun geçirdiği evrelere paralel olarak, giyim kuşamlarının, hâl ve tavırlarının aynı şekilde ve aynı hızla değişmesi beni hep şaşırtmıştır.

Sinemada izlediğim filmlerle başlayan insan hikâyelerine olan merakımı uzun zaman okuyarak giderdim. Bilmem belki can sıkıntısından belki de sadece alışkanlıktan ibaretti. Çoğu zaman günde yetmiş seksen sayfa okurdum. Her seferinde bugün az okudum derdim, hele ki lüzumsuz bir sebepten dolayı okuyamadıysam resmen buhrana girer huzursuz olurum. Okumak beni hep mesut etmişti, ruhumdaki tedirginliği bu sayede bastırdım.

Başta Tünel, bütün İstiklal ahalisi, esnafından sanatçısına, beni sevip sayardı. Kimileriye açıkça söylemeseler bile küçümseyerek baktı bana. Bunlar mutlaka kendilerini dev aynasında

gören, kitap okumayı abartıp erdem sayan kibirli, tuhaf insanlardı. Moda eserleri okuyup, okuduklarıyla birbirlerine hava atanlarla hiç işim olmadı. Tek dileğim zâtı muhteremlerin benden uzak durmasıydı. Onca sene bunu başardım lakin bu defa, yukarıda bahsini açtığım gibi cümbür cemaat geldiler, buraları âdeta işgal ettiler. O vakit ben de o tipleri kendimden uzak tutmanın yollarını arayıp durdum. Muvaffak oldum mu bilmem, zira daha sonra benim de içine daldığım hayat, bildiğim hayatlardan değildi.

* * *

Biraz önceki delikanlı, ben tekrar dalmış okurken yakınımaya kadar gelmiş, az ötemde durmuştu. Deminkinden farklı olarak tamamen ilgimi çekti. Gözlerimi elimdeki kitabın satırlarından ayırıp, yakın gözlüklerimin üstünden ona dikkatle baktım. Uzun boylu ve zayıftı. Yirmi yaşlarında ya var ya yoktu. Bu defa pek de iş aramaya gelmiş gibi gözükmeyi bana. Üstündeki bol kahverengi pantolonla siyah kaban, Beyoğlu'nun tarzına uymasa bile temiz ve yeniydi. Elinde tuttuğu eski tip bavulu bırakmadan etrafını seyreliyordu. Görünüşü naifti; fakat bezginlik ya da ne desem, tedirginlik vardı üzerinde. Gözlerinin ferisi sönmüş, ruhunu bilmem, bedeni çoktan yorulmuş, pes etmişti. Şimdi de küçük bir Anadolu şehrinden gelmiş, geldiği gibi pişman olmuş diye aklımdan geçti; şaşkınlığı ise bakiydi. Önce ne yapacağını bilmez hâlde İstiklal'in derinliklerine doğru bakındı, ardından etrafına. Sonra göz göze geldik; tam gözlerini benden çekerken ona seslenecektim ki biri, "Entel! İki simit verir misin?" deyince dikkatim dağıldı, simitleri vermek için oturduğum yerden yavaşça kalkıp tezgâha uzandım.

*Bu yolculuk, sadece bir şehirden başkasına
yapılan bir yolculuk değildi, aynı zamanda
bir kaçış yolculuğuydu; benim için çizilmiş
olan alın yazısından kaçıştı.*

ZEYNEL ARAS

BÖLÜM 2.1

C ümbür cemaat otogara gelişimizi, anne babamın yaşlı gözlerle beni yolcu edişini, camındaki tabelada kocaman harflerle Amasya-İstanbul yazan bineceğim otobüsü gördüğüm o anı ve iç içe geçen karmaşık duygularımı nasıl anlatsam? Yeni bir yaşama başlayacak olmanın ayaklarımı yerden kesen coşkusunu... belirsiz ve sisler içinde görünen zamanın verdiği derin endişeyi... ailemden ayrılacak olmanın getirdiği hüznü... bütün bu duyguların arasında sıkışıp kalmışlığı...

Kalbimin yerinden çıkarmışçasına attığını, hatta duracakmış gibi sessizleştiğini anımsıyorum.

Evden adımımı attığım o ilk anda heyecanımın beni taşıya-

Bir zamanların Beyoğlu'na yazılmış şiirsel bir ağıt...

Biri geçmişte yaşayan diğeri geleceğinin peşinde koşan
iki adam... Biri yıllar önce kaybettiği aşkı her daim yanında
taşımış eski bir sinema oyuncusu; diğeriye kalbinin ritmini
henüz tanımaya başlayan genç bir şair. Beyoğlu'nda yolları kesişen
Entel Ahmet ile Zeynel, zamanın, hayatın ve aşklarının izini sürerken
sizi de tanıklığa davet ediyor...

Hikâyesi 90'lı yıllarda Türkiye'nin siyasal atmosferi ve
Beyoğlu'nun bohem sanat ortamı içinde geçen roman,
geçmişle bugünün, hatıralarla arayışların, sevinçle hüznün
birbirine karıştığı bir İstanbul masalı. Hem bir kuşak çatışması
hem de hüznü dostluk anlatısı...

*"Hey! Kılavuz almadan açılma sakın Beyoğlu'na yabancı!
Beyoğlu'nun koynuna girmek her babayiğidin harcı değil!
Çünkü hem bey olacaksın hem de oğul."*

küçük Iskender

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2232-3

9 789751 422323